

РЕШЕНИЕ

№ 4106

гр. София, 09.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 09.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Марияна Къскатийска, като разгледа дело номер **5923** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 - 207 вр. чл. 226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Производството е образувано по искова молба на В. Д. Д. срещу Националната А. „П. И. “. Предявен е иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл.104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) за присъждане на обезщетение в размер на 3 809,37 лв. за период от десет месеца – м. 1.2006 г. до м.10.2006 г., на основание отменената като незаконосъобразна заповед за прекратяване служебното правоотношение на ищеца. Иска се присъждане на законната лихва върху посочената сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и на съдебните разноски по делото.

Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ, съгласно решение № 10169 от 26.07.2010г. по адм д. № 10400/2009г. по описа на Върховния административен съд, Пето отделение, с което е отменено решение № 53/19.06.2009 г. на АССГ, I отделение, 10 състав по адм.д. № 7513/2008 г.

В исковата молба е посочено, че с решение на Върховния административен съд № 2287/27.02.2008 г. е оставено в сила решение от 19.10.2007 г., постановено по адм.д. № 385/2006 г. на Софийския градски съд, с което е отменена като незаконосъобразна Заповед № 50/14.12.2005 г. на изпълнителния директор на А. «Пътища», с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца. Претендира се, предвид отмяната на заповедта и на основание чл. 104 от ЗДСл, че ответникът дължи заплащане на

обезщетение за срок от 10 месеца, в размер на brutната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно. В съдебното производство ищеца се представлява от А. М, която поддържа исковата молба, като моли съда да уважи предявения иск в пълен размер, да присъди лихва за забава, както и направените по делото разноски във всички инстанции.

Ответната страна - А. «П. И.», оспорва предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 50/14.12.2005 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната А. «Пътища» на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на В. Д. Д., заемал длъжността главен експерт в отдел „Ремонт и поддържане на РП” при дирекция „Експлоатация и поддържане на РП”, с ранг III младши. С решение от 19.10.2007 г., постановено от С градски съд, АО, III Д състав по адм.д. № 385/2006 г., заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца, е отменена като незаконосъобразна. С решение на Върховния административен съд № 2287/27.02.2008 г. е оставено в сила решението на Софийския градски съд, с което е отменена посочената заповед.

Видно от представеното заверено копие от служебна книжка на ищеца същият не е заемал длъжност по служебно правоотношение за периода, считано от 15.12.2005 г. (датата на прекратяване на служебното правоотношение) до 27.02.2008 г. От приетите по делото писмени доказателства – заверено копие от трудова книжка и трудов договор № 349/13.01.2006 г., се установява, че считано от 14.01.2006 г. лицето е получавало доход по трудово правоотношение с «СК-13 Хидрострой».

По искане на ищеца и съгласно указанията на Върховния административен съд, дадени с решение № 10169 от 26.07.2010г. по адм д. № 10400/2009г. по описа на ВАС, за установяване размера на претендираното обезщетение, по делото е допуснато изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която, като обективно изготвено и неоспорено от страните е прието по делото.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е А. «П. инфраструктура», което е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай е налице втората хипотеза на чл. 104 ЗДСл. По делото е безспорно доказано, че ищецът е заемал длъжност по трудово правоотношение,

считано от 14.01.2006 г. до датата на обявяване на уволнението за незаконно – 27.02.2008 г. Безспорно е установено, че прекратяването на служебното правоотношение със служителя със заповед № 50/14.12.2005 г. е признато от С градски съд за незаконосъобразно с влязло в сила решение.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят е посочил brutната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението му за незаконно. Видно от приложено по делото удостоверение изх. № 94-00-3401/23.09.2010 г., издадено от ответната А. „П. И.“, към 27.02.2008 г. основното месечно възнаграждение за длъжността „главен експерт“, заемана от ищеца преди уволнението, е в размер на 600 лв. Съгласно заключението на вещото лице към датата на обявяване на уволнението за незаконно В. Д. е имал 30 години трудов стаж. Вещото лице е приело, че brutното възнаграждение към датата на признаване на уволнението на ищеца за незаконно е в размер на 780 лева (сбора от основната заплата в размер на 600 лева и допълнителното месечно възнаграждение в размер на 30/100 към основната месечна заплата). Съгласно указанията на Върховния административен съд, по отношение на размера на заплатата за заеманата длъжност, към датата на признаване на уволнението за незаконно – 27.02.2008 г., вещото лице е съобщило и разпоредбите на чл. 7, ал. 5 във вр. ал. 4 и приложение към чл. 1, ал. 1 /в приложимата редакция/ от Постановление № 175 на МС от 24.07.2007 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности /отм./. Видно от заключението на вещото лице, за периода от м. 01.2006 г. до м. 10.2006 г. по трудово правоотношение лицето е получило доход в общ размер на 4 812,63 лв. Следва да се определи разликата между размера за 10 месеца на brutната заплата за заеманата от служителя длъжност, към датата на признаване на уволнението за незаконно и полученото от него трудово възнаграждение за същия период. Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза разликата между посочените стойности от 15.12.2005 г. до м.10.2006 г. е в размер на 3 767,37 лв. В тази част от заключението съдът намира, че е допусната техническа грешка, поради което тези изчисления не се възприемат от съда. Вещото лице е изчислило дължимото обезщетение за по-дълъг период - вместо за 10 месеца, дължимото обезщетение, в размер на brutната заплата, е изчислено за 11 месеца. Поради това, съдът намира, че разликата между дължимото обезщетение, в размер на 10 месечни brutни заплати за заеманата от служителя длъжност /780 лв./ и между полученото от него трудово възнаграждение за същия период, в общ размер на 4 180,19 лв., е в размер на 3 619,81 /три хиляди шестстотин и деветнадесет лева осемдесет и една ст./.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е частично основателен по отношение на предявения размер. От общо претендираната сума в размер на 3 809,37 лв. за период от десет месеца, по делото се доказва размер на обезщетението по чл. 104 от ЗДСл - 3 619,81 лв., която сума следва да бъде присъдена в полза на ищеца с настоящото съдебно решение.

Относно заявеното искане от пълномощника на ищеца в хода на устните състезания за присъждане на лихва за забава върху дължимото обезщетение, в размер на 2 313,29 лв., съдът намира, че същото е недопустимо, тъй като ищецът не е предявил иск за присъждане на лихва за забава, с правно основание чл. 86 от ЗЗД. Допълнително предявяване на такъв иск е допустимо в хода на съдебното производство пред първата инстанция до приключване на съдебното дирене, но е недопустимо отправянето на такова искане едва в хода на устните състезания /чл. 214, ал. 1 ГПК/. Поради това, по така направеното искане съдът не следва да се произнася със съдебното решение.

С оглед основателната на предявения иск в посочения размер съдът намира, че следва да бъде уважена и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На ищеца следва да бъдат присъдени разноските по делото, направени в двете инстанции, с оглед искането, направено с исковата молба. Ищецът е направил разноски по делото, както следва: платено адвокатско възнаграждение, в размер на 800 лв. по адм.д. № 7513/2008 г. по описа на АССГ, I отделение, 10 състав, както и платено възнаграждение за един адвокат по настоящото дело, в размер на 500 лв., възнаграждение за вещо лице по адм.д. № 7513/2008 г., в размер на 250 лв., както и в размер на 200 лв. по настоящото дело. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ и с оглед уважената част от предявения иск, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 1 663 лева. Ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда, възнаграждение за вещо лице, което не е заплатено от същия в производството по адм.д. № 7513/2008 г. по описа на АССГ, I отделение, 10 състав, в размер на 250 лв.

Водим от горното, Административен съд С. град, I отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА А. «П. И.», гр. С., Б. „М.” № 3 да заплати на В. Д. Д., ЕГН *, сума в размер на 3 619,81 лв. /три хиляди шестстотин и деветнадесет лева осемдесет и една ст./, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 15.12.2005 г. до 15.10.2006 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.12.2008 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 1 663 /хиляда шестстотин шестдесет и три/ лв., представляващи съдебни разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСЛ в останалата част до претендирания размер от 3 809,37 лева.

ОСЪЖДА В. Д. Д., ЕГН *, да заплати по сметка на Административен съд С. – град сума в размер на 250 лева, представляваща неплатено възнаграждение за вещо лице.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: